

[Ole Bjørn Kraft.]

Tyskland som ganske magtesløst, selv om det foreløbig ikke kan siges at være en særlig Fare, hvad Luftangreb angaar. Men vi ønsker ikke at undervurdere de foreliggende Muligheder. Vi ønsker ikke som de Herrer at indrette Kendsgernerne efter vort Behov, men vi ønsker at indrette vor Politik efter Kendsgernerne, og til Begrundelse herfor skal jeg nøjes med at henvise til en Artikel, som en fransk Officer Reboul har skrevet i „Le Temps“, og i hvilken han udvikler, at man i Tyskland — og han kender nøje til Sagen, for han har været der som udsendt Officer — regner med at komme til at besøge et Luftværn til Trods for, at man altsaa er aftvæbnet, og det fremgaar bl. a. af den Kendsgerning, at det tyske Krigsministerium allerede nu har Bestemmelser for et kommende Luftværn under Udarbejdelse.

Hvad jeg her har sagt om Flyvekrigen, Flyvevaabenet, gælder naturligvis ogsaa om Gaskrigen. Her finder man den samme Overdrivelse, den samme Fantasi, der gøgler alt op i det fantastiske, lidende af kronisk Elephantiasis paa dette Omraade. Gassen er, deri har de Herrer Ret, et frygteligt Vaaben, der aabner Adgang til Angreb af hidtil ukendt Karakter, men man er ikke forsvarsløs overfor den, den er ikke som Lampens Aand altid rede til at gøre sin Mesters Gerning, og Virkningerne af den overdrives. Jeg skal med Hensyn til dette Spørgsmaal nøjes med at citere, hvad en af vort Lands mest fremragende Videnskabsmænd, som Socialdemokratiet ved andre Lejligheder — Socialdemokratiet nærer en naturlig Ærbødighed for Videnskaben — ikke er ængstelig for at yde den højeste Ros paa Grund af hans uangribelige videnskabelige Karaktertræk. Professor S. P. L. Sørensen, Lederen af Carlsberg-Laboratoriet, vender sig i en Udtalelse mod de uvidenskabelige Overdrivelser, den usaglige Agitation, der i Skræmmepolitikens Tjeneste ikke blot søger at anvende, hvad vi ved, men ogsaa søger at øge Faren ved at fremmane Tilvejebringelsen af nye, hidtil ukendte Gasarter og paa Baggrund heraf naturligvis opfordrer til at afskaffe ethvert Værn. Han betegner det som ganske usandsynligt, at der kan opfindes saadanne nye Gasarter, som kan gennemtrænge de moderne Gasmasker, og han paapeger, at Gaskrigens Følger vil blive desto større for den civile Befolkning, jo mere uforberedt Befolkningen er paa, at den kan komme, og, siger han, Sandheden er, at intet Land i Verden tænker paa at afruste, fordi der i

Krigsgassen er opfundet et nyt Vaaben ved Siden af de allerede eksisterende. Den, som af Frygt for Gaskrigen kræver Landet afrustet, handler paa falsk Grundlag. Saaledes taler en meget anset Videnskabsmand, fremragende Kender af disse Forhold — jeg stiller roligt denne Mands nøgterne og rolige Fremstilling op mod den overdrevne, som fristes til at sige hysteriske Agitation, som hyppigt drives paa dette Omraade. Der er jo et stort Spørgsmaal, som Socialdemokrater indtil i Dag ikke har besvaret og ikke vil besvare, men som en Dag maaske vil komme til at ramme dem paa en Maade, saa de bitterligt vil komme til at fortryde, nemlig dette: Er det Socialdemokratiets Hensigt, saafremt de faar deres Villie paa Afrustningens Omraade, intet at gennemføre, ingen Foranstaltninger at træffe til Beskyttelse af Civilbefolkningen, hvis den til Trods for Afrustningen skulde blive udsat for Gasangreb? Thi det er jo Kendsgerningen, at Afrustningen ikke sikrer dette Lands Civilbefolkning eller andre mod Gasangreb, den stiller dem kun uforberedt overfor denne Fare, der, som Professor Sørensen siger, bliver fordoblet i denne Situation.

Jeg vender tilbage til min Udtalelse fra før, at ingen Kendsgerning kan tale for, at det skulde være umuligt for os, saaledes som de virkelige Forhold ligger, at etablere et Forsvar. Det, det drejer sig om, er blot, om vi vil. Det bliver altid det springende Punkt, den inderste Kærne i denne Sag, og det er ogsaa altid der, at Tilhængerne og Modstanderne af et Forsvar støder sammen. Thi naar Spørgsmaalet, om vi kan eller vi ikke kan, er debatteret igennem ikke blot paa dette Omraade af Forsvaret, men ogsaa paa andre, og Selvopgivelsen har maattet rømme Skanse efter Skanse, som den altid maa for Kendsgerningernes Stormtropper, saa bliver altid Spørgsmaalet tilbage, om vi vil, og altid bliver Svaret: Vi vil ikke. Dette Standpunkt: vi vil ikke forsvare os, det kan være et heroisk Standpunkt, saaledes som det er det hos Kvækerne og andre religiøse Samfund, men saa kræver det et Martyrium. Men dette Martyrium, denne Heroisme, denne Selvopofrelse for Sagen, den finder jeg ikke hos de Herrer paa Regeringssiden, den finder jeg ikke hos Afrustningstilhængerne i denne Sal. Der er ingen religiøs Overbevisning, der hindrer de Herrer i at bære Vaaben, thi de har alle bøjet sig for Loven indtil nu, de appellerer ikke til nogen Selvopofrelse hos deres Tilhængere, de lover dem tværtimod Lempelser og Lettelser. Det er ikke